

alle Stridigheder, men som dog i hvert enkelt Tilfælde af Strid gør det nødvendigt, at begge Parter medvirker ved Voldgiftsrettens Nedsættelse og Voldgiftsaftalens Indgaaelse, og een af Parterne kan altsaa ved at undlade at medvirke forhindre Voldgiftsafgørelse. Imidlertid har saavel Holland som Danmark tiltraadt den valgfri Bestemmelse i Art. 36 i Statuten for den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje, saaledes at hvert af Landene ensidigt vil kunne indbringe en retlig Tvist for den faste Domstol. Politiske Stridigheder kan ensidigt forelægges Folkeforbundsraadet til Behandling efter Artikel 15, men kan som ovenfor nævnt kun underkastes Voldgiftsafgørelse, naar Parterne er enige.

De øvrige danske Voldgiftstraktater fra Tiden før Krigen henviser principalt opstaaede Stridigheder til Voldgiftsretten i Haag. I Traktaterne med Norge, Sverige og Portugal er der dog taget Forbehold om, at Parterne, naar de er enige derom, kan indbringe Sagen for en anden Voldgiftsret. For samtlige Traktaters Vedkommende gør saaledes det samme Forhold sig gældende som overfor Holland, at Parterne maa være enige om at medvirke ved Valget af Dommere, for at Voldgiftsretten kan oprettes; dette gælder, hvad enten der henvises til Haagkonventionen af 1899 eller 1907.

Med Hensyn til Tilvejebringelsen af en Voldgiftsaftale indeholder Haagkonventionen af 1907 om fredelig Bilæggelse af internationale Stridigheder en videregaaende Regel end Konventionen af 1899. I Artikel 52 fastsættes det, at de Magter, der vil underkaste sig Voldgift, skal undertegne en Voldgiftsaftale (compromis), hvori blandt andet Stridens Genstand og Fristen for Udnævnelse af Voldgiftsmand skal bestemmes. I Artikel 53 bestemmes det dernæst, at Voldgiftsretten er kompetent til at fastsætte en Voldgiftsaftale, hvis Parterne er enige om at henstille dette til dens Afgørelse. Ligeledes er den kompetent dertil, selv om der kun foreligger Anmodning fra en af Parterne,

naar Forsøg paa at komme overens ad diplomatisk Vej har vist sig frugtesløst; det er dog en Betingelse, at det drejer sig om en Tvist, der falder ind under en efter Konventionens Ikrafttræden afsluttet eller fornyet almindelig Voldgiftstraktat, og at denne forudsætter en Voldgiftsaftale for enhver Tvist, og endelig, at Afslutningen af en saadan Aftale ikke i Traktaten hverken udtrykkelig eller stiltiende er undtaget fra Rettens Kompetence. Henvendelse til Retten er udelukket, hvis den anden Part erklærer, at Striden ikke henhører under de Stridigheder, der kan undergives obligatorisk Voldgift, medmindre Voldgiftstraktaten tillægger Retten Myndighed til at træffe Afgørelse om dette foreløbige Spørgsmaal. I alle de ældre danske Traktater forudsættes en Voldgiftsaftale i hvert enkelt Tilfælde. I den dansk-norske og den dansk-franske Traktat bestemmes det, at Voldgiftsdomstolen skal være berettiget til at formulere Voldgiftsaftalen, saaledes som foreskrevet i Haagkonventionen af 1907 Artikel 53-54 (Artikel 54 handler om Valg af den Kommission paa 5 Medlemmer, der i de i Artikel 53 forudsete Tilfælde skal fastsætte Voldgiftsaftalen. Valget sker paa samme Maade som Valg af Dommere for den enkelte Sag efter Reglerne i Artikel 45.), hvis Enighed ikke har kunnet opnaas, og i Traktaterne med Italien og Portugal er man gaaet saa langt, at man bemyndiger Voldgiftsretten til at dømme paa Grundlag af Parternes Paastande, hvis der ingen Voldgiftsaftale foreligger.

Voldgiftstraktaterne med Italien og Portugal angaar som ovenfor nævnt alle Stridigheder, og Traktaten med Brasilien alle Stridigheder, forudsat at de ikke vedrører Forfatningsforskrifter. Disse Traktater er endnu i Kraft, og Forholdet stiller sig for de to førstes Vedkommende paa lignende Maade som overfor Holland (Italien har for nylig underskrevet den valgfri Bestemmelse i Domstolens Statut og vil formentlig snart ratificere; Portugal har for længst ratificeret), dog at det altsaa her kun er paa Spørgsmaalet om Voldgifts-